

Helligånden eller tidsånden?

af Jens Olaf Pepke Pedersen

På et nyligt bispetræf besluttede bisperne at melde folkekirken ind i klimakampen og annoncerede, at folkekirken ville reducere sin egen CO₂-udledning med 70% inden 2030. Siden trak biskop Peter Fischer-Møller dog lidt i land og reducerede ambitionen til en mere generel tilslutning til regeringens CO₂-målsætning.

Det vigtige spørgsmål er imidlertid ikke, hvilket reduktionsmål folkekirken skal sætte sig, men om folkekirken i det hele taget skal være en klimapolitisk aktør? Spørger man organisationen Grøn Kirke, som er en del af folkekirken, er svaret, at kirken ikke blot skal være en del af klimakampen, men den ligefrem skal have en grøn teologi, hvor klimaet er en del af liturgien. I et deres forslag til en dialogprædiken står der således:

Greta Thunberg har forstået, at det er politikerne og verdenssamfundet, der skal råbes op, og det gør hun ved at få lov at tale i vigtige og store sammenhænge. Og der lyttes, når hun fortæller råt for usødet, at der kræves handling nu, at der skal gøres noget nu, hvis der skal være en Jord til de unge og deres børn. Der er håb for os og vores klode, når nogen går foran og viser os vejen. Præcis, som Jesus gjorde det.

Biskop Fischer-Møller er en af de grønne teologer, som også gerne sammenligner Thunberg med Jesus: ”Greta Thunberg talte som Jesus til et folk, som måske ikke kender sin besøgstid” for ligesom ”Greta Thunberg prøver at råbe os op ... for livets, de andres og fremtidige generationers skyld (var) Jesus også optaget af livet, de andre og de kommende generationer.” Og ligesom Greta Thunberg sagde, at den manglede indsats var ”dumt og hjerteløst”, således red Jesus også ind i Jerusalem ”for at tø dens frosne hjerte op”.

Der er utvivlsomt et segment af klimabekymrede, der vil synes, at det er hipt at udpege Greta Thunberg som Jesu efterfølger, men der vil også være en del kirkegængere, der ikke føler sig velkomne i en kirke, hvor Kristus er erstattet af en svensk teenager, hvis grundlæggende budskab er, at vi skal skamme os, være bange og gå i panik.

Folkekirkens styrke har været dens rummelighed, og derfor svækker folkekirken sig selv, hvis den gør sig til en del af en grøn klimasekt. For det er jo også nærliggende at spørge, at når vi har en Grøn Kirke, hvor kirkeklokkerne skal ringe for klimaet og præsterne skal kende deres CO₂-aftryk lige så godt som evangelierne, hvorfor skal vi så ikke også have en Rød Kirke eller en Blå Kirke?

Der er sikkert mange, der vil mene, at Greta Thunberg og klimaændringer er mere i takt med de emner, der optager folkekirkens potentielle medlemmer, men så er spørgsmålet, om folkekirken skal dyrke helligånden eller tidsånden? Og når biskopperne mener, at de

kan teologisere sig frem til en bestemt klimapolitik, hvorfor skal folkekirken så ikke også have en indvandringspolitik, en forsvarspolitik eller en retspolitik?

Trist nok, så er den omfattende forfølgelse af kristne verden over et vigtigt og aktuelt emne, som netop biskopperne kunne have en relevant mening om. Men da de sidste år blev bedt om at vælge et medlem til en tænketank for forfulgte kristne, var deres første indskydelse nærmest at løbe skrigende bort.

Hvis biskopperne ønsker sig en mere politisk kirke, kan de passende se til Sverige, hvor kirken er blevet meget højtråbende og har en mening om alt mellem himmel og jord. Resultatet er ikke alene blevet en politisk korrekt og sekterisk kirke, men også at medlemstallet rasler ned.

Vi lever i en identitetspolitisk tidsalder, hvor samfundet langsomt fragmenterer, fordi flere og flere af landets indbyggere ikke længere ser sig som en del af et nationalt fællesskab, men i stedet samler sig i minoritetsgrupper, der tilbyder den partikulære identitet, som passer til netop deres synspunkter.

Folkekirken er en af de få institutioner, der fortsat danner rammen om et folkeligt fællesskab. Derfor svækker det sammenhængskraften i samfundet, hvis kirken ikke længere er for alle, men bliver et meningsfællesskab. Men først og fremmest svækker det folkekirken, for når den bliver politisk, så mister den troværdighed og anerkendelse som en kulturbærende institution.

Vi lever ikke i en diktaturstat, hvor kirken er tvunget til at fungere som et politisk talerør, og biskopperne kan som enkeltpersoner blande sig alt det, de ønsker i det politiske liv, hvad mange af dem også i vid udstrækning har benyttet sig af. Men jeg tror ikke, at en politisk folkekirke har nogen fremtid, og hvis vi ser sekulariseringen af samfundet som et tab, så er det ikke en løsning, at folkekirken også sekulariseres.